

Catherine Coeová

BONUS
super HRA
a KVÍZ

Jednorožci z Čarovného lesa

Slavnostní hostina

bambóok

Catherine Coeová

Jednorožci z Čarovného lesa

Slavnostní hostina

Přeloženo z anglického originálu **The Unicorns of Blossom Wood #2: Festival Time** vydaného nakladatelstvím Scholastic Limited v roce 2016.

Originally published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited. All rights reserved.

Text © Catherine Coe Ltd, 2016

Cover © Andrew Farley, 2016

Inside Illustrations © Renée Kurilla, 2016

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 8030. publikaci

Překlad Eva Kadlecová

Jazyková úprava Gabriela Janů

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová

Sazba Šimon Jimel

První vydání, Praha 2021

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2021

Translation © Eva Kadlecová, 2021

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4231-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-1280-7 (print)

Catherine Coeová

BONUS
super HRA
a KVÍZ

Jednorožci z Čarovného lesa

Slavnostní hostina

Čarovný les

Jantarová
poušť

Vrbové jezero

Jabloňový
sad

Borový les

Náprstníková
mýtina

Dunivé hory

Jezevčí
vodopády

Divoká řeka

Měsíční kaštan

Dubový
kruh

Velká houština

Bleippsonovým, jejichž úžasné přátelství je lepší
než magie xxx

Děkuji Dině von Lowenkraftové za všechny
nedocenitelné rady a Tomovi a Abi
Holroydeovým, mým čtenářům od protinožců!

Kapitola 1

Je tu sníh!

Kap, kap, kap. Plesk, plesk, plesk.

Izabela zívla a zavrtala se hlouběji do spacáku. Probudilo ji pleskání dešťových kapek na stan, ale vstávat se jí ještě vůbec nechtělo. Bylo jí příjemně a teploučko. Ležela mezi svými dvěma sestřenkami Leou a Emou. Obě ještě tvrdě spaly – Lea tiše pochruchovala a Ema byla schoulená do

klubíčka, takže z ní byly vidět jen hedvábné světlé vlasy. Izabelu napadlo, že je probudí, ale vypadaly tak klidně a spokojeně, že se rozhodla to nedělat. Místo toho si vytáhla zpod polštáře zápisník a tužku.

„Čarovný les je to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla,“ začala psát. „Je tak nádherné, že se tam cítím jako ve snu...“

Náhle se zarazila. Možná to *byl* jen sen. Měla za to, že včera se ona a její sestřenky ocitly v magickém lese, kde se proměnily z dívek v jednorožce! Jenže Izabela měla odjakživa hrozně živé sny. Nebyl to jen jeden z nich? Píchlo ji u srdce – kdyby to nebyla pravda a ona se tam nemohla vrátit, byla by příšerně zklamaná. Najednou se nemohla dočkat, až se Ema a Lea probudí.

Izabela jim jemně zatřásla rameny. Lea vyjekla: „Ááá, co se děje?“ A Ema se narovнала a doširoka otevřela modré oči.

„Promiňte, holky,“ omluvila se Izabela, které najednou tlouklo srdce rozčilením. „Ale potřebuju nutně něco vědět. Čarovný les – zdálo se mi o něm, nebo byl skutečný?“

Lea se rázem rozzářila a v tmavohnědých očích jí zajiskřilo. „Byl skutečný,“ odpověděla se zuřivým příkyvováním.

Taky Ema se zazubila. „Proměnily jsme se v jednorozce, no vážně!“

Izabelu zaplavila úleva a obě své sestřenice objala.

„A teď, když už jsi mě úplně probudila, mám taky jednu otázku,“ prohlásila Lea a vysoukala se ze spacáku. „Kdy se tam vrátíme?“

Izabela si prohlédla své fialové kostkované pyžamo. „Hmm, asi bychom se teď měly jít nejdříve převléknout!“ řekla. Do Čarovného lesa se dostanou snadno, když si stoupnou do otisků kopyt v nedaleké zátoce, ale přece

nejlepší krémové dorty široko daleko, a taky má malou galerii s obrazy.“

Lein otec zvedl hlavu od vařiče. „A vaří tam taky čaj a kávu? Ať dělám, co dělám, ten vařič prostě nefunguje!“

„Jistě,“ odpověděla mu s úsměvem jeho manželka. „Velký výběr teplých i studených nápojů, píše se tu, a k tomu sladké pečivo a koblížky.“

Emin tatínek se poplácal po břiše. „To zní skvěle. Dáme si tam malou snídani?“

Všichni dospělí radostně přikývli a zvedli se ze židlí. „Vezměte si deštníky, holky,“ řekla Leina mamka. „Je to asi deset minut pěšky.“

„Ehm... já ani nemám hlad,“ protestovala Izabela. „Já taky ne,“ přidala se Lea.

Izabelina maminka povytáhla obočí. „Vy nechcete dortík k snídani?“

Dívky zavrtěly hlavami. „Jsem ještě nacpaná z toho večerního rožnění,“ řekla

Ema a byla to pravda, i když představa dortíku byla taky lákavá. Jenže zdaleka ne tolik, jako stát se jednorožcem!

„Můžeme zůstat tady?“ zeptala se Lea.

„Jing na nás dohlédne, že jo, Jing?“

Jing otevřela jedno oko, přikývla a zase ho zavřela.

„Když myslíte,“ souhlasil Lein otec.

„Vysedávat v kavárně by vás asi zas až tak moc nebavilo. Tak jen nechoďte moc daleko od tábořiště, dobře?“

„Jasně.“ Izabela vzala Emu a Leu za ruce. Rodičům vlastně nelhalo, protože zátoka se stopami kopyt ležela nedaleko. I když se vlastně chystaly do úplně jiného světa!

Pět minut nato už Lea, Ema a Izabela pádily z kopce od tábořiště k malému modrému jezeru. Nemířily daleko, přesně jak slíbily – hned na břehu jezera ležela malá zátoka s jeskyní. A věděly, že zatímco budou

v Čarovném lese, neuplyne tady na tábořišti žádný čas.

Tenisky jim čvachtaly v bahně a do tváří je pleskaly dešťové kapky, ale sestřenkám to nevadilo. Brzy doběhly na písčitý břeh a vydaly se rovnou do zátoky, kterou tvořila malá jeskyně na úbočí, obklopená hezkými květinami.

„Pořád tu jsou!“ vydechla úlevně Ema. Měla obavy, že trojice otisků kopyt ve skalnaté zemi mezitím mohla nějak zmizet. Vskočila do těch největších, které nejlépe odpovídaly jejím chodidlům, Lea si stoupla do nejmenších stop a Izabela položila nohy do těch prostředních.

Zátoku vzápětí zaplavilo oslnivé bílé světlo, které donutilo dívky zavřít oči. „Vzhůru do Čarovného lesa!“ zvolala Lea. Z nohou se jí začalo šířit teplo do těla, paží i hlavy.

